

Vstopil je dr. Žužek, koncipijent odvetnika Pavčiča, mlad, lep mož, povsem pravilnega obraza, s kratko, temno francoski prikoničeno brado.

Priklonil se je, obstal in umolknil.

Ostro zašrtane besede obupa, divje razburjenosti na mladem, svežem obrazu gospe odvetnice, nje burno dvigajoče se prsi, to težko, globoko, razvneto sopenje, kalne, motne, brezbrizno gledajoče oči — vse to je napravilo na koncipijenta Žužka čuden, mučen utis in ga postavilo v neprijetno stanje. Ko pa mu je vplaval pogled na mali, svetli samokres, ko se je ozrl drugič na gospo odvetnico, je mladi, veseli, pogumni doktor pobledel in ni mogel niti povedati po kaj je prišel.

Tudi odvetnica se je prestrašila došleca, rada bi mu bila takoj pokazala vrata, žal ji je bilo, da mu je tako nepremišljeno, tako rekoč nohoté dovolila vstop.

Zavest pa je dobila odvetnica prej, kakor koncipijent Žužek.

„Česa bi radi gospod doktor?“

„Oprostite milostljiva! Iščem gospoda doktorja, iz pisarne prihajam, važne stvari!“

V odlomkih je to povedal koncipijent, gladil se v zadregi razmišljeno po bradi in gledal v strop in po stenah, samo v upadli, blede obraz gospe odvetnice se ni upal več upreti očij. (Dalje sledi.)

Amerikanske zanimivosti.

(Piše Aleksander Toman.)

Chicago, meseca septembra 1898.

Po tri mesečnem bojevanji se je vojska Zjedinjenih držav z španjskim kraljestvom končala.

Španija bo zgubila svoje amerikanske kolonije in bržkone se bodo vsled te vojske tudi njene azijske posestva zdatno skrčila.

Da se bode ta vojska končala s porazom španjskih vojnih čet — o tem pač ni nihče dvomil, dabodopa Amerikani pri tej priliki imeli tako lahko nalogo, tega se pa tudi ni nobeden nadejal — tudi tukaj v Ameriki ne.

Sijajna zmaga amerikanskih vojnih sil na morji in na suhem, je postavila Zjed. država v prvo vrsto svetovnih velevlad in doslej bode Evropa z Ameriko računati morala ne le oziroma narodno-gospodarskih stvari, ampak tudi pri vseh svetovnih političnih vprašanjih.

Ko je predsednik Mac Kinley napovedal vojsko, je cela Evropa ta korak ostro obsojevala — ker zdelo se je vsem, da je pravica na strani Španije.

Predsednik Zjed. držav ni nikako radovoljno osodepolni „ultimatum“ v Madrid poslal. On in njegov kabinej so bili odločno zoper tako ostro postopanje.

Mac Kinley je časti vreden poštenjak, resnega značaja in treznega razsojevanja. Kot nekdanji vojak, kateri je v Zvezni vojni (1861—1865) služil kot višji častnik z največjo hrabrostjo in odličnostjo, je vedel, kako hudo vsako ljudstvo trpi, katerega nemila osoda zažene v vojskovanje.

Evropejcem se torej more čudno zdeti, da je pod takimi razmerami vendar-le ta vojna izbruhnila.

V Ameriki imenujemo predsednika „first servant of the people“ to je: „prvi služabnik ljudstva.“ Da je to istina v pravem pomenu besede, to se je pri kubanskem vprašanji zopet očitvidno pokazalo.

Ko je v Havanski ladjostaji amerik. Vojna ladija „Maine“ razstreljena šla dnem morja in ž njo 270 amerikanskih mornarjev, onda je po vseh Zjed. državah počil glas neizrečenega črta do vsega, kar je španjsko in geslo: „Remember the Maine!“ (spominjaj se Maine) je postal vojni krik celega amerik. naroda.

Ustanek na otoku Kuba je že trajal tri leta. Pač celi svet zna, da Španjci so znali podjarmiti v novo iznajdenih deželah divjake, zapisala je pa tudi zgodovina, da oni niso bili nikjer vspešni kolonizatorji in civilizatorji. Te dežele so jim le služile v to, da so tje pošiljali domače odlične dostojnike, kateri so s silovito roko in krutim srcem drli podvržence v svojo korist.

Verovati moramo torej, da je bila zadnja revolucija — kakor vse prejšnje — na Kubi popolno opravičena. Upor kubanskih domoljubov proti španjskim nasilstvu bi pač ne mogel tako dolgo trajati, ako ne bi bil od straneh podpiran, katere so imele svoj sedež v Zjed. državah.

V New-Jorku je kubanška „Junta“ organizovala ekspedicije, katere so dovažale kubanskim ustašom streljivo, orožje itd. Denar za to so prispevali večinoma Amerikani, kateri so simpotovali s tlačnim ljudstvom, borečim se za zlato svobodo.

Da pa to sočutje ni bilo povsem platonično, ampak v velikim zmerji prav egoistično — to je tukaj dobro znano.

Mnogo amerikanskih kapitalistov in društev ima na Kubi kupčijske in industrialne interese; te stranke so na vse kriplje delovale, da se otok Kuba pridobi k Zjed. državam.

Država v Washingtoni je oziroma teh „Filibuster Expeditions“ večjidelj trdo zatisnila oči. Španska vlada je večkrat protestovala glede te malomarnosti in flagrantnim prestopkom neutralnosti — pa to je le male ali bolje nič izdalo.

Lepa, plodna ali na rudah bogata, tako blizo Zjed. držav ležeča Kuba je pa že več kot sto let bodla amerikanske državnike v oči.

Tako je stvar stala predenj je meseca februarija t. l. podmorska bomba poknila, ter pokopala 270 amerikanskih mornarjev v mokrem grobu med razpoklim jeklom ponosno vojne ladije „Maine.“

O začetku leta so diplomatične razmere med Zjed. državam in Španijo tako napete postale, da je amerik. vlada sklenila, eno vojno ladijo v havansko luko poslati, katera bi imela nalogo varovati v Havani stanujoče amerikanske državljane, ako bi strast Španjcev vskipela in bi oni pretili življenja Amerikanov.

Kdo je uničil ladijo? Amerikanska komisija, katero je predsednik poslal na lice grozovite nesreče in katerej

je delala z pomočjo potapljalcev, je izrekla odločno mnenje, da je eksplozivna moč jekleno sklepje ladje zadela od zunaj. Tudi španjska komisija je iskala po vzroku eksplozije in slednjič je izrekla mnenje, da se to ne more določiti.

Državniki v Washingtoni so celo stvar jako mirno in pravilno obravnavali in zadovoljni bi bili, ako bi španjska vlada povrnila škodo, katere so Zjed. države na blagu in življenji trpele pri tej nesreči. Vlada je španjskim havanskim ladjostojnim uradnikom krivdo dajala, da so oni določili kraj, kjer ima „Maine“ sidrovati, da so oni po njih brez skrbnosti krivi pogina te ladije in da je torej njih vlada dolžna škodo povrniti.

V Zjedinjenih državah je bil vsak moralno prepričan, da je „Maine“ potopila hudobna roka, akoravno se ni španjski vladi očitalo, da je ona — dala povelje osodepolno bombo sprožiti. Da je bila luka havanska polna podmorskih bomb in to je torpedov je gotova stvar in prav zelo je mogoče, da je kaki častnik ali tudi nižje vrste vojak nečuvano pritisknil na električno žico, katera je vezala dotično bombo s suho zemljo.

Amerikansko ljudstvo je bilo razjareno do skrajnosti in ko Španija ni hotela oziroma „Maine“ nobene odgovornosti prevzeti, je Mac Kinley nehal pritisku javnega splošnega mnenja, ter je napovedal vojsko.

Ako se obrnemo na vojne moči Zjed. držav v začetku vojske, moramo reči, da so bile jako nedostatne. Stalna armada šteje tukaj samo 25 tisoč vojakov, kar pri tukajšnjih razmerah v mirnem času popolno zadostuje. Ta vojna moč obstoji iz prostovoljcev, kateri se zavežejo, dobo petih let služiti. Prostaki dobivajo 14 do 18 dolarjev (35 do 45 goldinarjev) na mesec, hrano imajo izvrstno, prav gosposko. Službovanje pa ni prijetno, vežbati in delati pri uterjevanj posadek morajo neprenehoma. Glavna naloga jim je čuvati nad Indijanci, da ti z orožjem v roki ne plenijo in morijo bele naseljence, živeče blizo indijanskih rezervacij. Ti vojaki se morajo prištevati med najboljše vojake na sveti, kar se tiče izurjenja v vojaških vajah in trde discipline. Ker ima stric sam dosti denarja za streljivo, so njegovi vojaki jako pridno vadijo v streljanji in oni so v tem oziru morebiti najboljše med vsemi svetovnimi armadi. Kakih 8000 je črnih vojakov in oni so zopet v tej vojski pokazali, da se zamorec zam bita kot sam peklenček.

(Dalje sledi.)

Novice.

— **Osebne vesti.** Učitelj v Premu J. Kostanjevec znani slovenski pisatelj, je imenovan nadučiteljem v Litiji.

— **Upravno sodišče** je odbilo pritožbo tržaške občine proti vladni odredbi, s katero se je dovolilo, napraviti na nagrobnem spomeniku Drag. Martelanca v Barkovljah slovenski napis.

— **Volitev v kontingentno komisijo na Dunaju** se je vršila v soboto in je bil izvoljen članom dr. Majaron, namestnikom pa notar Gogola.

— **Volilni shod v Kranju** je v četrtek 20. t. m. priredil kandidat narodne stranke za deželnozborski mandat mestnih občin Kranj-Škofjaloka, gosp. ravnatelj Ivan Šubic.

— **Regulacija plač deželnih uradnikov** Deželni odbor je sklenil, predložiti deželnemu zboru v prihodnjem zasedanju načrt regulacije plač deželnih uradnikov. Upamo, da tudi deželni slug ne pozabi.

— **Nadškof goriški dr. Missia** postane, kar poročajo laški listi, v kratkem kardinal.

— **Kocenov spomenik** V Ponikvi ob južni železnici so v nedeljo razkrili spominsko slovečo ploščo kartografu Blažu Kocenu.

— **Nov list.** V Spletu je začel izhajati časopis „Nezavisnost“, kateri ima nalogo, delati na sporazumljenju mej Hrvatov in Srbov.

— **Der Süden** bo od 1. novembra naprej vzhajal po trikrat na mesec. List je namenjen Nemcem slovenščine nezmožnim ljudem, a ti se zanj niti ne menijo.

— **Novo politično društvo**, kateremu je namen, braniti na Štajerskem slovensko mejo pred tujci so po zaslugi drž. poslanca Robiča in mariborskega odvetnika dr. Pipuša osnovali v Jarenini.

— **Javen shod** je 16. t. m. priredil goriški deželni odbornik in dež. poslanec dr. Tuma.

— **Poročil se** je g. Franjo Natek, poštni asistent v Ptujju, z gospo Roziko Kladnik z Vranskega.

— **Častno občanstvo.** Občina Dolenja vas pri Ribnici je izvolila častnim občanom kočevskega okr. glavarja dr. pl. Thomanna.

— **Vzgojišče za dekleta** so otvorile šolske sestre v Narodni šoli družbe sv. Cirila in Metoda v Velikovcu. Če je vzgojišče slovensko, je z veseljem pozdravljamo, želimo pa, da se tudi izrečno pove, v katerem jeziku se gojenke poučujejo in vzgajajo.

— **Slavnostna otvoritev gospodinske šole**, katero je ustanovila c. kr. kmetijska družba, se je prav na slovesen način vršila v četrtek dne 20. t. m.

— **Šola za zbornu petje** je osnovala Glasbena Matica v Ljubljani. Vodstvo in pouk je poverila gosp. Mateju Hubadu.

— **Na ljudski šoli v Ribnici** se letošnje šolsko leto otvori peti razred.

— **Novo gasilno društvo** se snuje v Selcih pri Šempetru na Notranjskem.

— **Zveza slovenskih prostovoljnih gasilnih društev za Spodnje Štajersko.** Štajersko namestništvo je dovolilo ustanovitev društva „Zaveza slovenskih prostovoljnih gasilnih društev za spodnje Štajersko.“ Osnovno načelnštvo sklicuje v smislu § 13. zaveznih pravil glavno skupščino vseh slov. prostov. gasilnih društev na Spod. Štajerskem, katera hočejo k zavezi pristopiti, na dan 30. oktobra t. l. v Žalec v dvorano gostilne Hausenbichler dopoldne ob 10 uri. — Dnevni red. — 1. volitev zaveznega vodstva, to je: načelnika, namestnika, zapisnikarja in blagajnika. 2. volitev zastopnika pri deželnemu odboru, 3. določilo v gasilnim orodju in vežbanju, 4. Določba kroja za prihodno glavno skupščino, 5. predlogi in nasveti. Opombe. Vsako gasilno društvo ko jo je svoj pristop k zavezi pismeno naznanilo je ud zaveze in odpošle k glavni skupščini enega zastopnika. Želeti je, da pristopijo vsa gasilna društva k tej velevažni zavezi.

ustnam katero je on pobljubljal burno, strastno na drobne, baržunaste prstke in bele prozorne nohtke.

Le polu topla majnikova sapa prinašala je v sobo mehki, omamljivi vonj španskega bezga lahko se igraje s stranskimi, finimi gardinami . . .

Amerikanske zanimivosti.

(Piše Aleksander Toman.)

Chicago, meseca septembra 1898.

(Konec.)

V Ameriki imamo dalje „Milittia“, to je vojaštvo, sestavljene iz državljanov. Kdor ima časa in denarja dovolj, lahko pristopi k miličnim vojakom, v katerih se oficirji volijo med udi polka. Poglavitna naloga te militacije je, da pri slavnostnih priložnostih ponosno paradira v finih uniformah, ter na ta način povikšuje komedijo na temu svetu.

Na te vojake se pač nikdo ni zanesti mogel, toliko so bili pa vendar v prid, da so njih vojašnice služile kot zbirališča prostovoljcev, katere je predsednik poklical v začetku vojske.

Kot nadpoveljnik cele vojske je predsednik sklical 250 tisoč mož. Privreli so mladi prostovoljci kot toča in v malo dneh je bilo število napolnjeno. Tudi milijon bi se jih bilo oglasilo, ako bi bilo treba.

Amerikani so jako bojovitega duha in ni boljšega materijala na svetu za vojake kakor so oni. Oni so rojeni „fighters“ (izgov. fajters) po domače: pretepovalci. Ako se Amerikanu zdi potrebno, (velikokrat pa tudi nepotrebno) kar pesti po boksarsko nastavi in vdriha, da je le kaj, nemeneč se koliko mu jih je nasproti. Pri tej priložnosti razvija živahnost in spretnost života, da se je kar čuditi. Po bliskovo se umakne udarcem in ko bi trenil, udrihne pest med očesi ali na čeljust nasprotnika. Vidi se večkrat na ulici ko mladi frkolini zavišejo rokava, ter se postavijo drug proti družemu s pretečimi pesti. Enaki mladim petelinčkom skačeta borilca drug v družega. Kmalo se pokaže kri na razjarjenih obrazih, pa prej temu ni konca, dokler jeden popolno ne upeha. Premagani dečko pa nikdar ne opusti pri odhodu zaklicati zmagovalcu: „Weil, next tima d'l give it to you!“ (Čakaj prihodnjič ti bom pa jaz dal.) Množica, katera se hitro nabere okolo mladih borilcev, nikdar ne ustavi tacega pretepa. Mirno, z narvečjem zanimanjem stoje gledalci okoli — le če kdo borilcev skuša nasprotnika udariti na način, kateri je proti boksarskim pravilom, le potem ga posvare gledalci, da to ni „fair“ (pošteno). Ako se slučajno nahaja blizo kaki policaj, se on obrne proti drugi strani, po strani pa skli radovetno kdo bo zmagal.

„The manly art of selfdefense“ (moško umetnost branitve samega sebe) kakor tukaj „boxing“ imenujejo, je v velikem imenu v Ameriki. Narbolj spretni strokovnjaki te „umetnosti“ (!) zaslužijo na sto tisoče dolarjev, narod jih čisla kot junake in vije jim vence.

Moška mladina se uri v raznih telovadnih igrah, katere so včasih prav brutalnega značaja (n. pr. football.) Še ženske so začele take igre med seboj vpeljavati. Kje bo sploh „the new woman“ (nova ženska) končala posnemovati moški spol — to le Bog zna!

Da ta splošni sportni duh naroda ne vpljiva posebno pospeševalno na razvitek nežnejih čutil, to je žalibog le prerresnično. Da pa tako vzgojeno ljudstvo ume krepko braniti svojo domovino in svoje pravice, da vsak pojedinec tacega ljudstva v kritičnih nevarnostnih zna smrti brezplašno nasproti postaviti se — to je pa tudi resnica in ne da se tajiti, da je telesni „sport“ jako važnega pomena v narodnem oziru.

Amerikanskega naroda osoda ne bodo nikdar določevali evropejski „koncerti“ ondotnih vlad. Tak narod gre svojo pot in poruši vsako moč, katera jbi ga v tem ovirala. Morebiti bodemo imeli priliko to opazovati pri priložnosti komisije, katera se bo v Parizu sešla, da sklene konečne mirovne pogoje med Zjed. državami in Španijo.

Telovadne spretnosti so amerik. prostovcljem jako dobro služile v vojski s Španijo. V 6 tednih so bili toliko izurjeni, da so pogumno, prav po amerikansko energično, poprijeli sovražnika, kjer so nanj naleteli. Španjska obče priznana hrabrost ni bila kos brezobzirno silovitim napadom Amerikanov. Razume se, da se tako samostojno izrejeni ljudje, kakor so Amerikani, ne dajo v 6. ali 8. tednih privaditi na vojaško disciplino, katera v bitkah šteje nič manj ko pogumnost. Pa tudi v tem oziru so se dobro obnesli — pravi se pa, da so pri El Caney blizo Santiago, kjer se je osoda tega utrjenega mesta in luke določila, amerik. vojaki kar na svojo roko, brez višjega povelja, prijel, in pobili Španjce.

Španjski vojaki so dokazali, da so hrabri, neustrašeni, da brez pomisleka ubogajo svoje častnike, veleče jim iti v gotovo smrt — pa vidilo se je, da bojeviti ogenj v neprestanem ognju kmalu ugasne. Amerikani so pa pokazali, da v takih prilikah ne jenjajo, da z zagriznjeno vstrajnostjo — prav ko „bulldog“ — silijo naprej, dokler ne dosežejo svojega cilja.

Bitke pri Siboney so se tudi udeležili tako zvani „Rongh Ridero“ (irg. rof rajdero.) V slovenščini bi to pomenilo naravno jahajoče jezdece — izvrstne konjike kateri jašejo kakor jim je prirojeno. Ogerski Čikoži, ruski kozaki bi se mogli šteti med te vrste konjike.

„Rongh Ridero“ so bilo pač čudno namešani polk jezdecev. Na pol divji sinovi neizmernih „prairie“ (izg. prer), visoki, tanki, zarujavelih lic, dolgih kodrastih las in bistrih oces, kateri ljubijo najbolj divjati po zahodnih planjavah kot pastirjine številnih govednih in konjskih čred, katerih narhujši sovražnik je Indijanec, ker puška teh pastirjev zadene vedno tje, kamor je namerjena — to so bili prostovoljci, kateri so deloma sestavljali ta poljk.

Druga polovica tega polka pa so bili mestni gizdalini milijonarjev sinovi, kateri so tudi hoteli pokazati,

da Yankee-ta bogastvo ne omehkuči tako, da bi se bal težav in nevarnosti vojske.

Amerikanski bogatini so pokazali sploh v tej vojski, da so čvrsti domoljubi. Jeden Astorjev je bil člen gori omenjenih konjikov, drugi (brat njegov) je pa vladi podaril jedno celo baterijo. Kupil je kanone, konje, izbral narbolj pripravne prostovoljce in izplačeval je vso plačo iz svojega žepa. Obljubil je skrbeti za ranjene in za sorodnike, odvisne na cne, kateri se padli v bitkah. Vsakega Astorja premoženje se ceni na 70 milijonov dolarjev. Več milijonarjev je postavilo svoje Yacht-e (izg. jat) vladi na razpolaganje. Vlada je te čarobno-elegantne ladije zadovoljno uvrstila v svojo mornarico, ker so bila radi jih hitrosti izvrstno sposobne, križati po morji in zalezovati španske ladije.

Vojno mornarstvo Zjed. držav je pokazalo v tej vojski, da se sme postaviti na čelo vseh svetovnih mornaric. Angleško pač šteje veliko večje število ladij, pa kar se tiče novodobnih, naprednih strojnih naprav, zaostane daleč za Ameriko.

Amerik. vojne ladije so velikanski uničevalni stroji, sestavljeni z narvečjo bistroumnostjo, upotrebljajočo vsako vrsto mehaničnih pripomočil. Prve vrste oklopnice stoje vlado 5 do 6 milijonov dolarjev. Na takih ladijah je treba ljudij, kateri se spoznajo v mehaničnih rečeh. Znano je celemu svetu, da so Amerikanci izvrstni mehaniki.

Temu se ni čuditi, ker tukaj je vse stroj, stroj, stroj! Vse se opravlja s pomočjo strojev in človek včasih misli, da se je iznajditelju posrečilo človeške možgane ponarediti, tako čudovite dela opravljajo nekateri stroji.

Amerik. brodovje je pokončalo 30 španskih ladij, na katerih je poginilo kakih 700 mornarjev, čez 2000 jih je pa bilo ujetih. Amerikanci so na morji zgubili 3 mrtve in imeli so 10 ranjenih, ladja se jim ni nobena potopila, nekatere so bile nezdatno poškodovane.

To ne kaže toliko pogumnost in spretno vodstvo amerik. mornarice, kakor pa veliki tehnični napredek amerik. ladij nad španske.

Da v tej vojski ni šlo vse tako, kakor bi bilo želeto, to si lahko mislimo. Posebno kar se tiče oskrbnosti armadnih potreb, se je godilo veliko nedostojnosti.

Vojaki dostikrat niso imeli jesti in za ranjene in bolne ni bilo večkrat zdravstvenih pomočkov pripravljenih. Ako pomislimo, da Zjed. države niso bile skoro nič pripravljene za vojsko, in ker se je vse tako hitro vršilo — potem se temu ni čuditi.

Nezdravo podnebje na otoko Kuba, katero goji hudo rumeno mrzlico, je umorilo veliko več Amerikanov, kakor pa kroglice španskih vojakov.

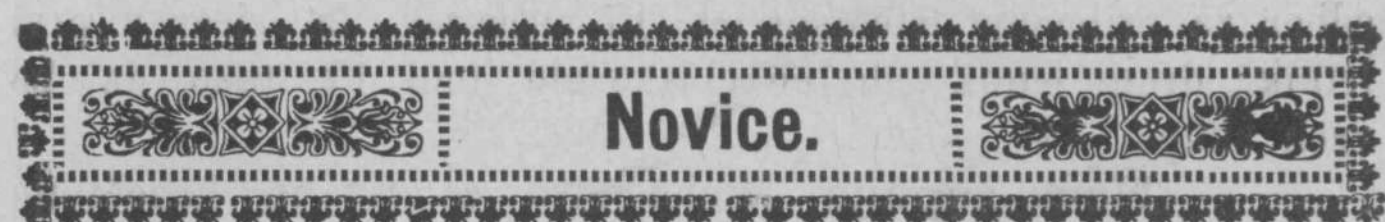
Ko bi španski vojaki ne bili tako izstradani in otrujeni dolgega bojevanja, potem bi gotovo ne šlo vse tako gladko, kakor je.

Vlada v Madridu je po svoji zanikernosti, korupciji in nezmožnosti zakrivila, da so njeni vrli vojaki do smrti izstradani, s praznimi puškami, ker ni bilo streljiva,

udati se morali. Bog zna, ali se bodo španski „Hidalgoti“ (plemitaži) kaj naučili po tej britki skušnji. Škoda za španski narod, da more te trote rediti, kateri ga za plačilo tako po pasje vladajo.

V Zjed. državah pa bomo dobili zdaj tudi veliko večjo stalno armado in povečano mornarico. Vsled tega se bodo davki povečali in militarizem bo vzdigoval svojo glavo — kar bi v teku časa zamoglo škodovati pravicam in slobodi ljudstva.

Splošna volilna pravica in pa slobodna beseda v govorjenji in pisanji, pa ne bode nikdar pripustili, da se to zlo tako globoko ukorenini, kakor v evropskih državah.

— Osebnosti. Razni listi poročajo, da odstopi v kratkem štajerski namestnik marki Baquehem. Kot njegovega naslednika so imenovali kranjskega dež, predsednika barona Heina — kar pa ni prav verjetno — ter dostavljali, ka so kandidatje na mesto kranjskega dež, predsednika grof Pače podpredsednik računskega dvora na Dunaju, dvorni svetnik pri upravnem sodišču Truxa, podpredsednik zadrškega namestništva Pavič in tržaski namestniški svetnik baron Conrad.

Dopolnilna deželnozborska volitev. — V sredo dne 26. t. m. je mestna skupina Kranj-Škofjaloka izvolila deželnega poslanca namesto umrlega notarja Globočnika. Izvoljen je bil kandidat narodne stranke ravnatelj obrtnih strokovnih šol Ivan Šubic, kateri je dobil v Kranju 86 glasov, v Škofjiloki pa 41 glasov, dočim njegov protikandidat kurat Anton Koblar dobil v Kranju 43 glasov, v Škofjiloki pa 46 glasov.

— Potrjen zakon. Cesar je potrdil v deželnem zboru kranjskem sprejeti zakon, s katerim se v loškem cestnem okraju preloži loško-idrijska cesta proti Podgorji.

— Mestna hranilnica ljubljanska je izvolila svojim predsednikom veletržca gosp. Vaso Petričiča, podpredsednikom pa notarja gosp. Ivana Gogola.

— Predsednik višjega dež sodišča graškega grof Gleispach, kateri ima na vesti sklep, da slovenščina ni pri tem sodišču deležna ravnopravnosti, pride kot senatni predsednik k najvišjemu sodišču na Dunaj, na njegovo mesto pa pride baje znani naš „prijatelj“ dr. Gertscher.

— Blagoslovljenje gimnazijske kapele v Kranji se je vršilo 24. oktobra na jako slovesen način. Kapelo je blagoslovil knezoškof dr. Jeglič sam, slavnosti se je udeležil tudi dež. predsednik baron Hein.

— Častno občanstvo sta občini Dolenjavas pri Ribnici in Sodražica podelili okr. glavarju kočevskemu dr. pl. Thomannu.

— Gospodinjska šola c. kr. kmetijske družbe je bila 20. t. m. na slovesen način otvorjena. Ob 10. uri je knezoškof daroval sv. mašo. Udeležniki so se zbrali potem v veliki dvorani Marijanišča, kjer jih je ogovoril dr. Lampe. Predsednik kmetijske družbe ces. svet. Murnik je pojasnil zgodovino novega zavoda, ravnatelj Pirc pa nje pomen. V šolo je sprejetih 12 učenk.

— «Gospodinjska šola v Ljubljani» je imela 20 t. m. svoj občni zbor. Pri dopolnilnih volitvah v odbor so bili izvoljeni: Černe Elizabeta, Grošelj Marija, Jerina Marija, Premk Julija ter Kunc Matija. Letošnji revizorji računov gg. Gangl